

"El paisatge marca el pas del temps"

El director de cinema Marc Recha presenta el seu segon llarg-metratge, 'L'arbre de les cireres', un retrat realista de la Vall de Gallinera (Marina Alta). En són els intèrprets Pere Ponce, Jordi Dauder, Diana Palazon i Rosanna Pastor.

MARC VILA

El pas del temps és una de les qüestions que, de sempre, més han preocupat la humanitat. El realitzador Marc Recha ens retrata un paisatge captivador que marca el tempo pausat de la vida dels seus habitants, uns personatges que viuen dels seus records. *L'arbre de les cireres* ens presenta fragments de la vida humana amb una mirada que respecta la realitat: un nen mig abandonat per la mare construeix el món a la seva mida, el metge del poble decideix de jubilar-se anticipadament per raons personals i és substituït per un metge que fuig d'una vida frustrada a la gran ciutat, i dues dones pateixen per un amor que va esmicolant-se amb el pas del temps.

Una història realista i poètica alhora afaïçona el segon llarg-metratge de Marc Recha, un jove director nascut a l'Hospitalet fa vint-i-vuit anys i que es va estrenar en el món del cinema l'any 1991 amb *El cielo sube*. El seu últim film, *L'arbre de les cireres*, ha estat molt ben rebut per la crítica, fins al punt de ser premiat al Festival Internacional de Cinema de Locarno 1998 i, més recentment, al Festival Internacional de Cinema de Catalunya.

—Com hi va arribar, a la Vall de Gallinera, escenari de *L'arbre de les cireres*?

—Va ser com una mena d'exili interior, com allò que passa al doctor Andreu, el personatge que interpreta Pere Ponce, que arriba a la Vall de Gallinera per fugir d'una vida frustrada a la ciutat. Per raons personals em vaig exiliar en aquesta petita vall. Em va sorprendre molt que el seu ritme de vida fos d'aquella manera, i aleshores se'm va ocórrer la història que explico a *L'arbre de les cireres*. Se'm va ocórrer la idea de mostrar i mantenir el pas del temps, perquè el pas del temps és memòria que es va esborrant.

—Com reflecteix el film aquest pas del temps?

—*L'arbre de les cireres* es basa en evocacions dels personatges. Els personatges viuen dels records, que tornen. I encara que ells lluiten mirant al futur, sempre tornen cap enrere. Ara, el *tempo*, el pas del temps, és condicionat pel paisatge. És la idea que deia abans: és del paisatge sorgeix a-

El director de cinema Marc Recha va presentar el seu segon film, 'L'arbre de les cireres', al Festival Internacional de Cinema de Catalunya. Va obtenir el premi Josep Lluís Guarnier, de l'Associació Catalana de Crítics.

questa concepció del pas del temps.

—Es podria dir, doncs, que el paisatge és el principal protagonista de *L'arbre de les cireres*?

—Sí, el paisatge configura tota la pel·lícula. Configura els personatges i marca el tempo. Mostra retalls de vida ordenats d'una manera fragmentària. I els personatges són l'altaveu d'aquest paisatge.

—Però no és un film dominat solament pel paisatge, sinó una història en què el so té un paper important, oi?

—Sí, el so no hi és purament il·lustratiu; hi té una funció narrativa. Hi és tan important com la imatge, perquè m'agrada de retratar la realitat sense caure en el manierisme. El so interessa com a contingut, no pas com a forma. Tots els elements de la pel·lícula són contingut.

—Quina intenció té la veu en off que presenta la història?

—La veu en off del nen era qüestió de l'estructura del guió. La veu en off és la mirada calidoscòpia del nen, també marcada pel paisatge, com tots els elements del film

—La seva mirada realista fa que els seus films es puguin considerar un creuament de cinema i documental...?

—Potser sí. Potser perquè busco aquesta idea de realitat. A *L'arbre de les cireres* tot es basa en el paisatge, un paisatge contemplat com l'escriptor que fa apunts al natural. Fins i tot els personatges són presos des d'aquest punt de vista.

"A partir de la meva experiència a la Vall de Gallinera se'm va ocórrer la idea de mostrar i mantenir el pas del temps, perquè el pas del temps és memòria que es va esborrant."

—L'interessava una narració hiperrealista?

—M'agrada més de retratar les coses en la vida de la gent d'una manera molt respectuosa, sempre allunyant-me del manierisme.

—Però en cinema sovint s'ha de recrear la realitat perquè hi sembli real. Com s'ho va fer per retratar la realitat de la Vall de Gallinera?

—Buscant la imatge justa i sabent per què la volíem filmar. Vam mirar de respectar màximament els espais, però vam modificar una mica les textures, sense que es noti.

—L'arbre de les cireres és el seu primer llarg-metratge amb actors. Com va anar l'experiència?

—Sí, en el meu primer film, *El cielo sube*, no hi havia actors. Haig de reconèixer que treballar amb actors ha estat més positiu que no m'esperava. Els actors van saber llegir entre línies la idea que ama-

gava el guió. Hi havia el perill que els actors no resultessin reals, que trenquessin aquesta idea de realitat, però van entendre molt bé el projecte. A més, hi havia molta comunicació entre tot l'equip; era una feina col·lectiva i el debat era obert: tant els actors com tot membre de l'equip podien expressar lliurement la seva opinió. Va ser un treball en progrés, d'anar fent segons el que trobes, el que et suggereixen els actors... D'aquesta manera pots retratar encara millor la realitat.

Bea Cabezas

Marc Recha: "A *L'arbre de les cireres* tot es basa en el paisatge, un paisatge contemplat com un escriptor que fa apunts al natural".